

Vergaderjaar 1990-1991

19 757

Wijziging van het Wetboek van Strafrecht en het Wetboek van Strafvordering (Anonieme verdachte)

Nr. 11

NADERE MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 18 december 1990

Ik stel vast dat over de in het gewijzigde wetsvoorstel geïntroduceerde identificatieplicht nog verschillende, deels fundamentele vragen zijn gesteld. Zo wensten de leden van de C.D.A.-fractie alsnog een dieper inzicht te verkrijgen in de vraag of invoering van een identificatieplicht voor een verdachte te beschouwen valt als een «pressing social need», die de jurisprudentie op artikel 8 EVRM als voorwaarde stelt voor de geoorlooftheid van de inperking van het recht op «respect for private life». Deze leden vroegen tevens of de voorgestelde regeling zich verdraagt met het bepaalde in artikel 14, derde lid onder g, IVBPR. De leden van de P.v.d.A.-fractie meenden na een grondige analyse op dit punt te moeten concluderen dat zowel doelmatigheids- als rechtmatigheidsaspecten ertoe zouden moeten leiden dat de strafbaarstelling van het niet opgeven van persoonsgegevens heroverwogen dient te worden. Voor de leden van de V.V.D.-fractie was het de vraag of het voorgestelde artikel 435f Sr noodzakelijk is. Zij wezen er onder meer op, dat mede door de ingewikkelde regelgeving burgers regelmatig overtredingen maken en iedere burger op grond van dit wetsvoorstel telkens als daarnaar gevraagd wordt zijn personalia zal moeten prijsgeven, hetgeen door de burger als inbreuk op de privacy wordt ervaren. De leden van de D66-fractie vroegen zich onder meer af of de introductie van een strafbepaling met als enige of voornaamste reden dat daarop strafvorderlijke bevoegdheden kunnen worden gebaseerd, niet op gespannen voet staat met de beginselen van ons strafrecht. De leden van de S.G.P.-fractie hadden zeer grote twijfels of een principiële juridisch ingrijpend wetsvoorstel als het onderhavige het geëigende antwoord is op een verschijnsel als het reizen zonder geldig plaatsbewijs in het openbaar vervoer. Voorts stelden zij de vraag of, nu de bestaande mogelijkheden tot dagvaarding van de anonieme verdachten in de praktijk ruim zijn, de invoering van een (deels) nieuwe strafbepaling door maatschappelijke noodzaak kan worden gerechtvaardigd of eerder geïndiceerd wordt door rechtsstatelijke-constitutionele overwegingen. De leden van de G.P.V.-fractie ten slotte vroegen onder meer of ik er volledig van overtuigd ben dat de identificatieplicht van verdachten niet strijdig is met artikel 78, eerste lid, EVRM. Na kennisneming van het voorlopig verslag heeft mijn ambtsvoorganger door een strafbaarstelling van de weigering

van de verdachte om zijn identiteitsgegevens op te geven voor te stellen beoogd de legitimiteit van het wetsvoorstel te verhogen.

Na kennisneming van het nader voorlopig verslag moet ik vaststellen dat ondanks de principiële benadering van mijn ambtsvoorganger de bestaande twijfels over de legitimiteit en de opportuniteit van het wetsvoorstel bij velen nog niet zijn weggenomen. Om die reden handhaaf ik het bij de eerste nota van wijziging door mijn ambtsvoorganger gedane voorstel tot invoeging van artikel 435f in het Wetboek van Strafrecht niet en zal ik bij de tweede nota van wijziging het wetsvoorstel in deze zin aanpassen.

Mijn ambtsvoorganger heeft in de memorie van antwoord (blz. 16) gesteld dat aan strafbaarstelling van de weigering van de verdachte om, daarnaar door het bevoegd gezag gevraagd zijn identiteitsgegevens op te geven, op het terrein van de strafvordering nuttige implicaties heeft.

Mijn ambtsvoorganger heeft daarbij gewezen op de mogelijkheid om de verdachte door iedere opsporingsambtenaar aan zijn kleding te doen onderzoeken, ingeval deze weigert zijn identiteitsgegevens bekend te maken. Deze mogelijkheid vervalt, indien deze strafbaarstelling niet wordt gehandhaafd. De door mij voor te stellen wettelijke regeling strekt ertoe het arsenaal van dwangmiddelen ter identificatie van anonieme verdachten uit te breiden. Hierin past ook een uitbreiding van de bevoegdheid van iedere opsporingsambtenaar om een staande gehouden of aangehouden verdachte aan zijn kleding te onderzoeken, voor zover zulks voor de vaststelling van diens identiteit noodzakelijk is. Het bij de tweede nota van wijziging voor te stellen artikel 61c voorziet hierin.

De aan het woord zijnde fracties hebben zich ook over de voorgestelde regeling van de ophouding ter identificatie uitgelaten. De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen zich af hoe de poging om door middel van de ophouding ter identificatie extra pressie uit te oefenen op de verdachte alsnog zijn identiteit prijs te geven zich verhoudt tot de gedachte achter de vrijheidsbenemende dwangmiddelen om te dienen tot het aan de dag brengen van de waarheid maar niet om verklaringen van de verdachte los te krijgen. De leden van de V.V.D.-fractie meenden dat de verlengingen van de termijn van zes uur tot twaalf uur toch wel het karakter van straf heeft en zij bleven daarom aarzeling houden of dit in overeenstemming is te achten met internationale verdragen. Ook de leden van de G.P.V.-fractie hadden de indruk gekregen dat de functie van dit dwangmiddel in het bijzonder gezocht moest worden in de uitoefening van pressie. Een belangrijke vraag voor de leden van de fractie van D66 ten slotte bleef of het dwangmiddel van ophouding ter identificatie niet zal gaan werken als een zelfstandige sanctie van de politie.

Deze reacties geven mij aanleiding ook de voorgestelde regeling van de ophouding ter identificatie te herzien en wel in die zin dat dit dwangmiddel uitsluitend mag worden toegepast ten einde de anonieme verdachte te kunnen onderwerpen aan identificatiemaatregelen. Het toepassingsbereik van de ophouding ter identificatie wordt daardoor beperkt tot die verdachten ter zake van een strafbaar feit waarvoor geen voorlopige hechtenis is toegelaten, wier identiteit tijdens de ophouding voor verhoor door de politie niet op een deugdelijke wijze kon worden vastgesteld. Hierbij dient in het bijzonder te worden gedacht aan verdachten die collectief weigeren hun identiteitsgegevens op te geven. Als de verdachte aan de vereiste identificatiemaatregelen is onderworpen, dient hij in vrijheid te worden gesteld. Aldus wordt voorkomen dat de ophouding ter identificatie wordt toegepast als een pressiemiddel of als een – verkapte – straf.

Het voorgaande brengt mede dat een veelheid van de gestelde vragen niet meer behoeft te worden beantwoord, omdat zij door de bij de tweede nota van wijziging voor te stellen aanpassing van het onderhavige wetsvoorstel hun betekenis hebben verloren.

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen mij de Kamer een overzicht te verstrekken van de wettelijke stelsels van de identificatieplicht in de overige landen van de Europese Gemeenschap, rekening houdend met de ontwikkeling in West-Europa van 1945. Mijn reactie achtten deze leden van groot gewicht voor het invullen van binnenlandse maatregelen met het oog op Europa '92. Een geïsoleerde positie van Nederland in de Europese Gemeenschap vond de C.D.A.-fractie uit het oogpunt van criminaliteitsbestrijding en binnenlands vreemdelingentoezicht onwenselijk. Ik leid uit deze vraagstelling van de leden van de C.D.A.-fractie af dat zij een dergelijk rechtsvergelijkend onderzoek nuttig achten om inzake de thans voorgestelde wettelijke regeling tot een definitief standpunt te komen. Nu het voorstel tot invoering van artikel 435f Sr is komen te vervallen, bevat het wetsvoorstel geen identificatieplicht – in die zin dat een verdachte wettelijk wordt verplicht aan te tonen welke individuele persoon hij is – meer, doch breidt slechts het bestaande arsenaal van dwangmiddelen ter identificatie uit. Het gevraagde onderzoek gaat derhalve het kader van het aangepaste wetsvoorstel te buiten. Ook de in de eerste alinea van deze nadere memorie vermelde vragen van de C.D.A.-fractie kunnen thans onbeantwoord blijven, voor zover deze betrekking hebben op de identificatieplicht, aangezien deze in het wetsvoorstel niet langer wordt gehandhaafd.

Ik stel met voldoening vast dat de leden van de P.v.d.A.-fractie de limitatieve opsomming in het Wetboek van Strafvordering van eventueel te nemen identificatiemaatregelen en de erkenning dat vrijheidsbeneming in verband met identiteitsvaststelling een eigen wettelijke grondslag behoort te krijgen, verbeteringen achten. De leden van de P.v.d.A.-fractie konden instemmen met de gedachte dat opsporingsorganen de bevoegdheid dienen te krijgen de verdachte aan identificatiemaatregelen te onderwerpen, indien zulks voor de vaststelling van de identiteit noodzakelijk is. Deze leden namen voorts met instemming kennis van de beleidslijn die de vergadering van Procureurs-Generaal ter zake van het handelen van het openbaar ministerie ten aanzien van anonieme verdachten heeft vastgesteld. Zij vroegen zich af of het niet wenselijk is deze beleidslijn wettelijke basis te verlenen. Deze vraag zou ik ontkennend willen beantwoorden. De genoemde beleidslijn strekt ertoe te waarborgen dat de ten aanzien van een anonieme verdachte genomen maatregelen uitsluitend met het oog op de vaststelling van diens identiteit worden genomen. De waarborgfunctie van deze beleidslijn wordt overgenomen door de voorgestelde bepaling dat de verdachte slechts aan identificatiemaatregelen mag worden onderworpen, voor zover zulks voor de vaststelling van zijn identiteit noodzakelijk is. Genoemde beleidslijn zal dus als een uitvloeisel van deze bepaling kunnen worden beschouwd.

Enige aarzeling bestond bij de leden van de P.v.d.A.-fractie ook over het voorstel inzake de ophouding ter identificatie. In verband met de wijziging van het doelcriterium met betrekking tot de ophouding ter identificatie behoeven de desbetreffende vragen niet meer te worden beantwoord.

Dit geldt ook voor de door de leden van de V.V.D.-fractie naar voren gebrachte twijfel omtrent de noodzakelijkheid van de strafbaarstelling van de weigering van de verdachte om zijn identiteitsgegevens op te geven.

De leden van de V.V.D.-fractie meenden voorts dat de verlenging van de termijn van zes uur tot twaalf uur toch wel het karakter van straf heeft en zij bleven daarom aarzeling houden of dit in overeenstemming is te achten met internationale verdragen. Door de voorgestelde wijziging van het doelcriterium met betrekking tot de ophouding ter identificatie hoop ik de aarzeling van de leden van de V.V.D.-fractie te hebben weggenomen. De ophouding ter identificatie, zoals deze in de tweede nota van

wijziging zal worden geregeld, heeft duidelijk geen punitief karakter. De ophouding ter identificatie is een strafvorderlijk dwangmiddel dat tot doel heeft de politie in staat te stellen de verdachte te onderwerpen aan identificatiemaatregelen en aldus met betrekking tot de identiteit van de verdachte de waarheid te achterhalen. Dit doelcriterium is ook in het voor te stellen artikel 61a Sv uitdrukkelijk vastgelegd. De duur van de ophouding ter identificatie, te weten zes uur, de uren tussen middernacht en negen uur 's morgens niet meegerekend, is ook niet van dien aard dat het dwangmiddel deswege een punitief karakter zou hebben.

In het voorgestelde artikel 61 Sv is de duur van de ophouding ter identificatie juist gemaximeerd om te voorkomen dat er geen redelijke verhouding meer bestaat tussen het grondfeit, een overtreding, en de vrijheidsbeneming. De wijziging van het doelcriterium, zoals deze bij de tweede nota van wijziging zal worden voorgesteld, strekt er mede toe te vermijden dat deze maximumduur steeds wordt gerealiseerd. Het kost de politie doorgaans zes uur extra tijd om de identiteit van een «volhardende» verdachte te kunnen vaststellen. Zie daartoe het reeds in de memorie van antwoord genoemde onderzoek van het WODC «Ik zal eens even vragen naar zijn naam» (blz. 24 en 26). Het komt mij daarom redelijk voor de maximumduur van de ophouding ter identificatie te bepalen op zes uur. De tijd tussen middernacht en negen uur 's ochtends kan in dat geval niet worden meegerekend, omdat in die periode de verdachte in de regel niet aan het nemen van identificatiemaatregelen zal worden onderworpen. Voorts zijn er naast de regeling van de ophouding ter identificatie ook andere voorschriften die waarborgen dat deze verhouding geen onredelijk karakter krijgt, zoals de koppeling van de toepassing van het dwangmiddel aan de doelstelling de verdachte te onderwerpen aan identificatiemaatregelen, waardoor een scherpe scheiding wordt aangebracht met de ophouding voor verhoor alsmede de toekenning van de bevoegdheid tot ophouding ter identificatie aan de officier van justitie en de hulpofficier.

De leden van de D66-fractie stelden dat het belang van een succesvolle strafvervolgning van verdachten, die weigeren mee te werken aan een behoorlijke vaststelling van hun identiteit, afgewogen moet worden tegen de zwaarte van de middelen die in het onderhavige wetsvoorstel worden geïntroduceerd. Die afweging wordt volgens deze leden des te moeilijker, nu duidelijk is dat de noodzaak van introductie van het nieuwe instrumentarium in feite slechts is beperkt tot een beperkte categorie van niet zeer zware overtredingen: massale ordeverstoringen en zwartrijden in de tram. De leden van de fractie van D66 vroegen mij of ik nog nadere argumenten heb om in die afweging de balans ten gunste van het wetsvoorstel te doen doorslaan.

Op bladzijde 13 van de memorie van antwoord heeft mijn ambtsvoorganger het door de leden van de fractie van D66 aangestipte belang van een succesvolle strafvervolgning van verdachten, die weigeren mee te werken aan een behoorlijke vaststelling van hun identiteit, nader omschreven. Indien de in de tweede nota van wijziging gestelde voorwaarden inachtgenomen worden, weegt dit belang naar mijn oordeel zwaarder dan de inbreuk op het recht op vrijheid van de anoniem verdachte. In de memorie van antwoord is voorts aangegeven dat het verschijnsel van de anonieme verdachte ook voor wat betreft verdachten van misdrijven tot een wijziging van het Wetboek van Strafvordering zou hebben moeten leiden, indien de noodzaak hiertoe niet is komen te vervallen vanwege de gelijkstelling in de jurisprudentie van de anonieme verdachte met een verdachte zonder vaste woon- of verblijfplaats. Ten gevolge van deze jurisprudentie evenwel is er sprake van een scheefgroei tussen de maximale vrijheidsbeneming die geoorloofd is met het oog op de vaststelling van de identiteit van een verdachte ter zake van een overtreding enerzijds en de maximale vrijheidsbeneming die geoorloofd

is met het oog op de vaststelling van de identiteit van een verdachte ter zake van een misdrijf anderzijds. Het onderhavige wetsvoorstel strekt er mede toe deze onevenredigheid op te heffen.

De leden van de fractie van D66 vroegen op welke wijze de verdenking kan ontstaan van overtreding van het voorgestelde artikel 435 onder 4° Sr. Bestaat niet het risico – zo stelden deze leden – dat iemand die, verdacht van een overtreding, naam en adres opgeeft zeer snel zal worden verdacht van het opgeven van valse identiteitsgegevens als hij niet in staat is om die gegevens met enigerlei identiteitsbewijs te staven? Is aan te geven hoe, en in welke gevallen, op grond van het huidige artikel 435 onder 4° Sr verdenking rijst van overtreding? In dit verband rees bij genoemde leden ook de vraag wat rechtens is als blijkt dat iemand, die onder verdenking van overtreding van artikel 435 onder 4° Sr is opgehouden ter identificatie, blijkt wel degelijk zijn juiste identiteitsgegevens te hebben verstrekt. Moet het ophouden ter identificatie in dat geval geacht worden onrechtmatig te zijn geweest?

In de tweede nota van wijziging stel ik voor met betrekking tot een bevel tot ophouding ter identificatie en een bevel tot het onderwerpen van de verdachte aan identificatiemaatregelen niet meer als voorwaarde te stellen dat na de staandehouding of aanhouding van de verdachte voorts een verdenking is gerezen ter zake van een der overtredingen omschreven in de artikelen 435, onder 4° en 435f Sr. De toepassing van genoemde dwangmiddelen is voldoende gelegitimeerd, indien deze plaatsvindt in het belang van de opsporing van het misdrijf. De beantwoording van de hiervoor vermelde vragen kan derhalve achterwege blijven.

Een belangrijke vraag voor de leden van de fractie van D66 bleef of het dwangmiddel van ophouding niet zal gaan werken als een zelfstandige sanctie in handen van de politie. In de memorie van antwoord wordt volgens deze leden aan die gedachte enig voedsel gegeven als wordt gesteld (blz. 31): «Het is zeer wel mogelijk dat het openbaar ministerie beslist dat ten aanzien van een anonieme verdachte van een overtreding de geringe ernst daarvan een strafvervolgning niet rechtvaardigt. Zulks zal temeer gelden, als er sprake is geweest van vrijheidsbeneming». Hoe moet nu worden geoordeeld, zo vroegen deze leden, indien de politie, na een verdachte te hebben opgehouden ter identificatie, besluit om de zaak, gezien de ernst daarvan, in het geheel niet door te zenden, naar de officier van justitie, en al evenmin een politietransactie aan te bieden? Moet het ophouden ter identificatie in dat geval geacht worden onrechtmatig te zijn geweest, nu de politie de ernst van het feit immers tevoren reeds kende?

De toepassing van dwangmiddelen wordt beheerst door ongeschreven rechtsbeginselen, zoals de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, redelijkheid en gematigdheid. Deze beginselen brengen mede dat, indien in het concrete geval de door de vrijheidsbeneming niet meer in een redelijke verhouding staat tot de ernst van de overtreding ten aanzien waarvan verdenking is gerezen, de verdachte in vrijheid gesteld moet worden, ook al zijn de beschikbare identiteitsgegevens onvoldoende om met enige kans op succes de verdachte te vervolgen. Mede om die reden is voorgesteld de bevoegdheid tot toepassing van dit vrijheidsbenemende dwangmiddel in handen te leggen van de officier van justitie of de hulpofficier. Zij dienen erop toe te zien dat genoemde beginselen in acht genomen worden. Ik ben van oordeel dat, ingeval de verdachte ter identificatie is opgehouden, de politie het proces-verbaal ter verdere afdoening dient door te zenden naar de officier van justitie. Ik zal met de vergadering van procureurs-generaal overleg plegen of zulks in een gedragslijn dient te worden vastgelegd. Aldus houdt de officier van justitie ook toezicht op de toepassing van de ophouding ter identificatie.

De leden van de fractie van D66 vroegen voorts een nadere toelichting

op de vraag of de procedure tot ophouding ter identificatie als omschreven in het voorgestelde artikel 61 Sv niet zal leiden tot een verzwaring van de werkdruk van de politie. Ik sluit mij aan bij wat mijn ambtsvoorganger in paragraaf 1 van de toelichting op de eerste nota van wijziging heeft geantwoord.

De leden van de fractie van D66 waren tenslotte geïnteresseerd in mijn mening omtrent een stelling van de Orde van Advocaten. Deze is echter thans niet meer relevant, nu ik in de tweede nota van wijziging artikel 435f Sr laat vervallen.

De leden van de S.G.P.-fractie vroegen mij of de Regering de invoering van een algemene legitimatieplicht (nog) overweegt. Het antwoord daarop luidt ontkennend.

Deze leden hadden voorts grote twijfels of een principiële-juridisch wetsvoorstel als het onderhavige het geëigende antwoord is op het reizen zonder geldig plaatsbewijs in het openbaar vervoer. Zij vroegen dan ook of de bestrijding van dit euvel niet in overwegende mate gezocht moet worden in het herstel van een goede controle en niet primair in de mogelijkheid om verdachten in dit opzicht strafrechtelijk te vervolgen. Hieraan verbonden zij de vraag of langs de weg van (het herstel van) toereikende controle niet een aanmerkelijke preventieve vermindering van het probleem kan worden bereikt. Bij schrijven van 1 november jl. heb ik de Voorzitter van de Tweede Kamer medegedeeld dat een projectgroep in het leven zal worden geroepen die zal bezien op welke wijze een zo effectief mogelijke aanpak van het zwartrijden kan worden bewerkstelligd. De werkzaamheden zullen zijn gericht op het terugdringen van het handhavingstekort. Ik heb daarbij aangetekend dat het begrip handhaving ruim dient te worden geïnterpreteerd; het begrip ziet zowel op maatregelen van preventieve aard als op andere maatregelen. Ook de in het onderhavige wetsvoorstel voorgestelde identificatiemaatregelen, die repressief van aard zijn, en toegepast kunnen worden ten aanzien van verdachten van zwart rijden, ingeval hun identiteit niet anderszins op deugdelijke wijze kan worden vastgesteld, dienen onder de «andere maatregelen» te worden begrepen. De projectgroep, die vóór de zomer 1991 zal rapporteren, zal bij haar werkzaamheden rekening houden met de onderlinge samenhang tussen de verschillende maatregelen. Ik ga er van uit dat de projectgroep ook aandacht zal besteden aan de vraag of niet langs de weg van toereikende controle een aanmerkelijke preventieve vermindering van het zwartrijden kan worden bereikt.

De hierna door de leden van de S.G.P.-fractie gestelde vragen gaan uit van de invoering van artikel 435f Sr en behoeven thans niet meer te worden beantwoord.

De leden van de S.G.P.-fractie stelden ten slotte de vraag of in de voorgestelde tekst van artikel 435, onder 4°, Sr bewust is afgezien van het opnemen van het adres als te verstrekken identiteitsgegevens en, zo ja, welke overwegingen aan dat besluit ten grondslag liggen. Zij vroegen in dit verband voorts of het niet opnemen van het adres ertoe leidt dat de verdachte moeilijk traceerbaar zal blijven. Hierover kan ik kort zijn, Onder het begrip «woon- of verblijfplaats» dient het volledige adres, waaronder de straatnaam en het huisnummer te worden begrepen.

De door de leden van de G.P.V.-fractie gestelde vragen omtrent de eventuele strijdigheid van de identificatieplicht voor verdachten met het bepaalde in artikel 8 EVRM kunnen onbeantwoord blijven.

Vervolgens plaatsten deze leden een vraagteken achter de introductie van de ophouding ter identificatie. Zij hadden de indruk gekregen dat de functie van dit middel vooral gezocht moest worden in de uitoefening van pressie. Is hier niet sprake van strijdigheid met de geldende opvatting van dwangmiddelen als feitelijke bevoegdheden, waarvan de uitoefening wel door de verdachte moet worden geduld, maar niet als pressiemiddel op de verdachte mogen worden uitgeoefend, zo vroegen

de leden van de G.P.V.-fractie zich af. Hoe verhoudt zich dit bijvoorbeeld tot de grond voor voorlopige hechtenis, waarvoor geldt dat zij in redelijkheid noodzakelijk is voor het andere dan door verklaringen van de verdachte aan de dag brengen van de waarheid en uitdrukkelijk niet om een verklaring af te dwingen? De bij deze leden gevestigde indruk vloede onder ander voort uit de twijfel die bij hen heerste ten aanzien van de functionaliteit van de extra beschikbare zes uur voor ophouding ter identificatie. Deze tijd zal toch in het bijzonder van toepassing zijn op de «echte volharders». Juist ten aanzien van de «echte volharders» merkte mijn ambtsvoorganger – zo betoogden genoemde leden – in het nader rapport op dat de extra zes uren nodig zijn om het hun extra onaantrekkelijk te maken een weigerachtige houding in te nemen.

Door de ophouding ter identificatie aan een ander doelcriterium, te weten het onderwerpen van de verdachte aan identificatiemaatregelen, te binden tracht ik het gebruik van dit dwangmiddel als zuiver pressiemiddel tegen te gaan. De verdachte moet tijdens de ophouding voor verhoor dulden dat hij wordt verhoord. Hij kan evenwel gebruik maken van zijn zwijgrecht en weigeren antwoord te geven op de hem tijdens dat verhoor gestelde vragen. Indien de verdachte weigert om zijn identiteitsgegevens op te geven, staat het de politie vrij om zich in een latere fase van de ophouding voor verhoor nogmaals, eventueel na een nader onderzoek inzake de identiteit van de verdachte met behulp van de bij de verdachte aangetroffen voorwerpen, tot de verdachte te wenden met het verzoek zijn identiteitsgegevens bekend te maken. Blijkens het hiervoor genoemde onderzoek van het WODC «Ik zal eens even vragen naar zijn naam» (blz. 26) gebeurt het uiterst zelden dat een verdachte volhardt in zijn weigering, als hij naar het bureau meegenomen wordt. Meestal maakt men dan snel zijn identiteit bekend of komt deze naar voren door hetgeen men bij zich heeft. Indien aldus tijdens de ophouding voor verhoor de identiteit niet op deugdelijke wijze is vastgesteld, is extra tijd nodig om de verdachte te onderwerpen aan identificatiemaatregelen. Ingeval de politie te maken heeft met een «echte volharder», kan dit ertoe leiden dat deze verdachte pas tijdens de ophouding ter identificatie aan identificatiemaatregelen kan worden onderworpen.

De overige door de leden van de G.P.V.-fractie gestelde vragen hebben betrekking op de invoering van de identificatieplicht voor verdachten. Deze vragen kunnen nu onbeantwoord blijven.

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin